

Serfőző Simon

Útban hazafelé Kalász Lászlóval

Aznap idejében haza akartunk érni. Ha már előző este nem sikerült. Valamelyik Mezőkeresztes, Mezőnyárad környéki faluba hívtak meg mindkettőnket „verselni”. Olyan jól sikerült az irodalmi est, hogy ezen felbuzdulva, vagy inkább messziről jött idegenek látására, hallására annyira „kiéhezettek” voltak már vendéglátóink, hogy erőnek erejével ott fogtak bennünket.

Először a köpködősben kellett tiszteltünket tenni, azután a helybéli orvos-házaspár hívott meg mindkettőnket a lakására vacsorára s az italozás folytatására. S ott a folytatást is folytattuk, olyannyira, hogy ott is kellett aludnunk.

Ami nem esett nehezünkre, mert mire túl voltunk a Kalász Laci nótáján, a „megkötöm lovamat” kezdetűn s az enyémen is, az „összel érik, babám, a fekete szőlő”-n, s az orvos feleségének se jutott eszébe több operettdal, úgy elálmosodtunk, pislogtuk a laposakat.

Eközben a vonat, amellyel el kellett volna jönnünk, rég elcsattogott. Órákkal előtte.

Sebaj! Majd jön a következő – holnap reggel. Azt már majd csak elérjük. Megmondjuk otthon, hogy hol voltunk, s ha kell, ő engem igazol, én meg őt, s biztosan elnézik, hogy csak másnap értünk haza. Úgy terveztük, hogy a legkorábban induló vonattal zötykölődünk hazafelé.

Mi zötykölődünk is volna, ha nem kerül utunkba a Resti. De ott mutatta magát rögtön, ahogy beléptünk az állomásépületbe, nem kellett keresni se.

Kerüljük ki?

Másnaposak voltunk, kellett az utántöltés.

Különben is, amikor a vasútállomásra értünk – a falu orvosa elvitt bennünket az autójával –, s nagy álmosan kikészülődünk belőle, olyan hűvösséggel fogadott a reggel, valahová be kellett húzódnunk. S a Restinél jobb helyet el se tudtunk volna képzelni. Itt nem fáztunk, s főleg: mérték benne – Kalász Laci szavával – a jó fajta seritalt.

Úgy gondoltuk: mit pohárral, korsóval kérjünk! S még egy másikkal is. Ha már itt vagyunk!

Eszünk ágában sem volt, hogy megnézzük, mikor indul a vonat, amelyre fel kellene szállnunk. A hétórás vaskerekű ott is hagyott bennünket. Ha minket nem érdekel, mikor van az indulási ideje, őt mért érdekelje, hogy mi lemaradunk-e vagy se. Vessünk magunkra!

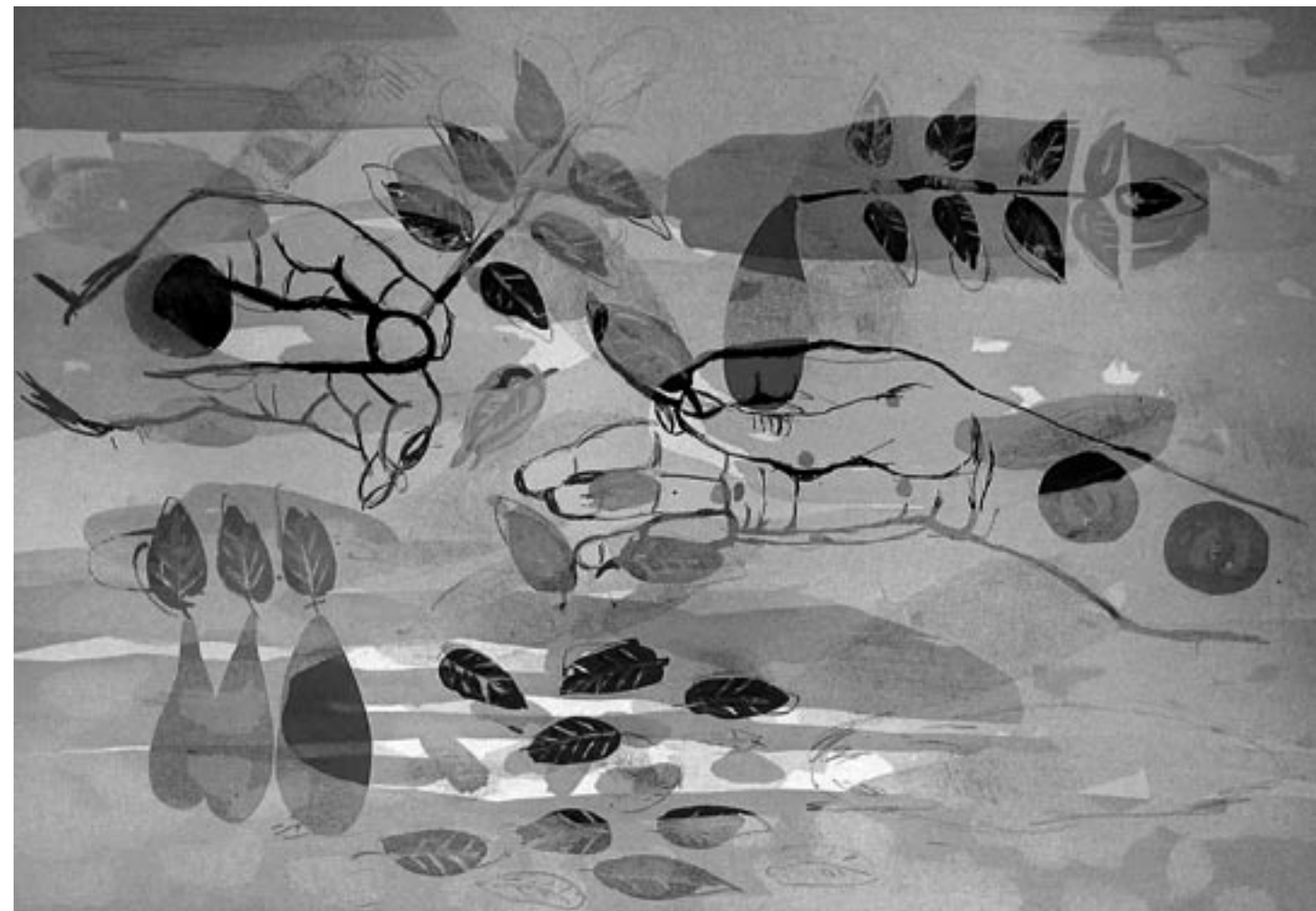
Igaza volt. De nekünk is, ha nem akartunk szomjazni. S mért akartunk volna? Nem jó úgy vonatozni, hogy száraz az ember torka, az ötvenméteres malomkémény se jobban, a veséje meg porzik, mint a kanyargós országút.

S az egyik pohár sör követelte a másikat. Az egyik vicc nyitotta a másinak az ajtót. S Laci nem győzte a kilincset adogatni nekik: hadd jöjjenek! S mondta-mondta őket.

A vonatok meg mentek, egyik a másik után. Mi meg még mindig a Restiben múltattuk az időt.

– Most már nem mindegy, mikor érünk haza? – így Laci.

Én nem osztottam teljesen a véleményét, de vitába se szálltam vele. A ki tudja hányadik pohár sör lelassította az eszem, s

a világ is más volt, mint amilyen lenni szokott: felhőtlenebb, rózsaszínűbb. Csak néha moccant meg bennem a gondolat: mit mondok otthon, hol voltam eddig?

Ilyen sokáig tartott az irodalmi est? Úgyse hiszi el senki.

Akkor igyunk még! Úgyis elment megint egy vonat. Meg kell várnunk a következőt. Az mikor jön? Egy óra múlva? Addig még van idő!

– De azzal már elmegyünk – fogadkoztunk.

– Mint a vöcsök! – tette hozzá Laci.

Nem mentünk el. Nem, mert belemerültünk az orvos felesége énektudásának magasztalásába. Meg is állapítottuk, hogy azóta fáj mindkettőnknek a füle. S úgy láttuk jónak, hogy ha legközelebb vendégségbe hívnak, s hasonló énekes feleség a ház éke, nem árt, ha lesz nálunk vatta, legyen mivel védekezni a halláskárosodás ellen.

Bár Laci szerint lehet, hogy hasznunkra válna a nagyothal-

lás. Főleg ilyenkor, mint most: ad nekünk az asszony, csak érjünk haza!

– Magyarázhatod, hogy minden vonat az orrunk előtt ment el!

Pedig nem lesz abban semmi hazugság, a színtiszta igazságot mondjuk. Mégis haddelhadd vár bennünket. Hogy esik az majd nekünk? Jól nemigen.

Hogy erre lélekben felkészüljünk, ne érjen meglepetésként, amiben otthon részünk lesz, a miskolci restibe is betértünk. Nagyon ezt se kellett keresni. Azután Szalonna felé sem indult azonnal a vonat, a pohár sörök meg vártak bennünket, társaságukban csak könnyebb elütni az időt.

S az időn itt is ütöttünk egyet-kettőt. Ránk is alkonyodott, mire Lacival elindult a valahányadik vonat. Este lett, mire hazatértünk. Amiről mi tehattunk?

A vonatok hagytak egész nap faképnél bennünket.